

Prakticky všechno se dá vyřešit

V květnu loňského roku se tehdy 48letá paní Jiřina po vyšetření na mamografu dozvěděla diagnózu: rakovina prsu. „První, co mi prolétlo hlavou, bylo, že to je nějaká chyba. Že už jsem si toho prožila tolik, že tohle mne přece potkat nemůže...“ vzpomíná dnes s odstupem času.

Bohužel, nebyl to omyl, ale realita. „Když mi to došlo, myslela jsem, že je to konec všeho. Sedla jsem si v parku a jenom jsem brečela,“ přiznává paní Jiřina.

Po první chemoterapii mi bylo strašně zle

Po operaci prsu na ni čekalo osm cyklů chemoterapie. „Tě jsem se vlastně moc nebála. Prostě jsem si říkala, že je to nutné a že to zvládnu. Protože nikdo v mém okolí se chemoterapií nikdy neléčil, neměla jsem o tom, co obnáší, žádné bezprostřední informace, jen to, co jsem přečetla různě na internetu, zkušenosti pacientů a podobně. Ty mne poněkud vyděsily. Do té doby jsem počítala maximálně s tím, že mi bude asi trochu špatně. Ovšem realita, ta mne nakonec hodně zaskočila,“ vzpomíná paní Jiřina.

Před první chemoterapií ji její lékařka vybavila jak potřebnými informacemi, tak i standardní preventivní léčbou proti nevolnosti. Ta ovšem u paní Jiřiny neúčinkovala, jak by si všichni přáli.

„První hodina či dvě po podání chemoterapie byly relativně dobré. Pak se mi ale udělalo opravdu strašně zle. Do večera jsem zvracela snad osmkrát, už jsem ani neměla co zvracet, ale úleva nepřicházela. Toužila jsem po tmě a po tichu, jako když má člověk migrénu. Vzpomínám si, že utrpením pro mne bylo i slyšet, jak manžel, který mne vezl domů, za volantem žvýká žvýkačku...“

Doma se nezmohla na víc než si lehnout, stočit se do klubíčka a pokusit se myslet na něco hezkého – nejvíce jí pomáhala vzpomínka z dětství na okamžiky, které trávila na louce se svým pejskem.

Úporná nevolnost a zvracení paní Jiřinu týraly po prvních chemoterapiích řadu dnů. Na jídlo neměla ani pomyšlení, zle jí dělaly i jen pachy z kuchyně. Když po týdnu dostala poprvé chuť na kávu, bylo to pro ni znamení, že se situace konečně mění k lepšímu.

Úlevu od zvracení přinesla jediná tobolka

Před dalšími chemoterapiemi bylo jasné, že bude třeba preventivní léčbu nevolnosti a zvracení změnit. Paní Jiřina se tak dočkala moderní kombinace podávané v jedné tobolce, a to jen jednou před každou chemoterapií.

„Rozdíl byl oproti první zkušenosti opravdu znát. Po podání chemoterapie jsem se teď vyzvracela třeba jen jednou, nevolnost trvala do večera – a už druhý den to bylo nesrovnatelně lepší.“

Obrovským štěstím pro paní Jiřinu byla po celou dobu péče její rodiny. „Hodně mi pomohly obě maminky – moje i mého muže.

Obě jsou vynikající kuchařky a jejich polévky a domácí kompoty byly pro mne v té době neocenitelné! Jsem vděčná i dceři, která dbá na zdravou stravu – a mně ve chvílích, kdy jsem na nic neměla chuť, nakonec ty její ovesné kaše s ovocem a špaldové lívance s jogurtem jako jediné voněly. A jím je stále. Zatímco některá jídla, která jsem měla dříve ráda, mám tak spojené s chemoterapií, že mi už nechutnají.“

Nakonec tedy pro paní Jiřinu tím nejhůře prožívaným nežádoucím účinkem chemoterapie byla ztráta vlasů. „Mívala jsem je 30 cm dlouhé – a najednou si do nich sáhnete a zůstane vám jich celá hrst v ruce... Navíc jsem měla pocit, jako by to, co mne šimrá vzadu na krku, nebyly moje vlasy, ale něco cizího...“

Její vypadané vlasy byly doma úplně všude. Nakonec nezbylo, než po vzoru zkušeností jiných onkologických patientek sáhnout po strojků a hlavu si vyholit. „Nejdřív jsem se bála, že se na mne budou někteří lidé dívat divně, ale pak jsem si řekla, tak ať! Pořídila jsem si paruku, různé šátky a turbany – a dál se na to snažila nemyslet.“

V životě nejde vždy všechno podle plánu, tak proč se trápit?!

S odstupem času paní Jiřina oceňuje, že má po celou svou nemoc štěstí na výborné zdravotníky. „Zejména paní docentka Tesařová je úžasná osoba. Když se během léčby objeví nějaký problém, tak jí napíšu e-mail a mohu se stoprocentně spolehnout, že mi odpoví, poradí, že jí to prostě není jedno.“

Změnil se i její pohled na život. „Trochu líp už rozeznávám, co má smysl a co ne. Já jsem vždycky o všem moc přemýšlela, musela jsem mít pro každou situaci nachystaný nejen plán B, ale nejmíň i plán C a chtěla jsem vidět až za třetí roh... Pak přijde nemoc a člověk pozná, že to vlastně nemá smysl, protože v životě to podle plánu vždycky nechodí.“

Aktuálně se paní Jiřina chystá do lázní a věří, že to bude nový začátek, po kterém se bude moci opět vrátit do normálního života i do práce.

„Když si vzpomenu na všechny ty zkušenosti pacientů, které jsem si před chemoterapií četla na internetu nebo je vyslechla v čekárně – a věřte, že něco by člověk opravdu raději neslyšel –, musím říci, že v mnohém se sice shodovaly s mými, ale naštěstí ne ve všem. Co bych ale určitě uvítala, to by byla možnost dočíst se také více o tom, že existuje léčba, která umožní prožít chemoterapii aspoň bez těch nejhorších nežádoucích příznaků,“ říká paní Jiřina. A na základě toho, co si prožila, vzkazuje ostatním onkologickým pacientům, že chemoterapie není třeba se vyloženě děsit, protože: „Prakticky všechno se dá nakonec vyřešit, i to zvracení.“

Kontakt pro média:

Diana Kovalčuková, diana.kovalcukova@ambitmedia.cz, +420 723 648 773